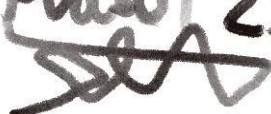

Curs 2022-2023

Premis de Sant Jordi

Martina
Masot 23

Il·lustració de la portada: Martina Masot

Presentació

“Hi ha llibres sobre els que hom es pot preguntar: Qui els deu llegir? Hi ha persones sobre les que hom es pot preguntar: Què deuen llegir? Tanmateix, llibres i persones es troben”
André Gide, Premi Nobel de Literatura 1947

En Samuel Gili i Gaya deia que “els bons mestres són els guies del propi impuls”, probablement podríem fer extensiu el paper dels i de les mestres al paper dels pares, de les mares, de l’entorn familiar, dels amics, de ... bé, tot plegat, fora molt llarg d’enumerar tothom qui intervén en l’educació del nostre alumnat. Tanmateix, si hem tingut res a veure en el fet de fomentar, potenciar o incentivar la seva capacitat creativa, ens n’hem de sentir tots ben orgullosos.

No ens enganyem, però, el mèrit és seu, ha estat l’alumnat qui ha compost versos, redactat ficcions i històries que ens han fet difícil la tasca de valorar i triar-ne els premis i els accessits.

Per tot plegat, felicitem tot l’alumnat que ha participat en els premis de l’edició de Sant Jordi d’enguany, heu presentat tots treballs excel·lents, de gran qualitat i creativitat. Aquesta selecció n’és la millor prova.

Índex

			Pàgina
Llengua catalana. Poesia			
1r cicle	1r premi:	El drac malvat de Martina Masot	6
	Accèssit:	La vida de Marta Ortega	6
2n cicle	1r premi:	Tristesa de Mar Servià	6
	Accèssit:	Un sospir fugaç de Luisa Fernanda Martinez	6
Batxillerat	1r premi:	Dolç silenci a ningú incomoda de Núria Nadal	7
	Accèssit:	Tot el que et voldria haver dit de Judit Pérez	7
Llengua catalana. Narrativa			
1r cicle	1r premi:	Crisi literària d'Aran Crespo	7
	Accèssit:	Se'm destrueix el cor d'Aina Feixas	8
2n cicle	1r premi:	La vida de Miriam Fellah	8
	Accèssit:	Mariona de Lucía Herrera	9
Batxillerat	1r premi:	Un punt d'inflexió d'Ariadna Pujol	10
	Accèssit:	Quan s'esborren les paraules de Laia Aribau	10
Llengua castellana. Poesia			
1r cicle	1r premi:	Eres de Xènia Besora	12
	Accèssit:	Las grietas de mi corazón de Wiam Essoukani	12
2n cicle	1r premi:	Pienso de Júlia Rodríguez	12
	Accèssit:	Tal vez de Júlia Rodríguez	12
Batxillerat	1r premi:	Tú y yo de Sara López	13
	Accèssit:	Azahar marchitado de Isaac Saltó	13
Lengua castellana. Narrativa			
1r cicle	1r premi:	El agua de Fatima Fellah	14
	Accèssit:	Un encuentro inesperado de Rut Vitez	14
2n cicle	1r premi:	Castillos de arena de Irene Pastor	15
	Accèssit:	Caos de Miriam Fellah	16
Batxillerat	1r premi:	El telón de Ariadna Pujol	16
	Accèssit:	Teatro de marionetas de Clàudia Ferrezuelo	17
English. Poetry			
1r cicle	1r premi:	Desert	19
	Accèssit:	Understand de Fàtima Fellah	19
2n cicle	1r premi:	Freedom de Mar Servià	19
	Accèssit:	The Silent Truth de Mar Servià	19
Batxillerat	1r premi:	Rovaniemi: A Winter Paradise d'Ibrahim Taybi	19
	Accèssit:	What Made me Alive de Laia Bertrán	20
English. Narrative			
1r cicle	1r premi:	The Shoop Problem de Guillem Subirats	20
	Accèssit:	The Diamond de Fatu Fall	21
2n cicle	1r premi:	Neil and Me d'Irene Pastor	21
	Accèssit:	Poisoned Promises de Miriam Fellah	22
Batxillerat	1r premi:	Helpless Hope de Clàudia Ferrezuelo	22
	Accèssit:	Jana, Oriol and Eric Trying to Stop Climate Change d'Ibrahim Taybi	23

Índex

			Pàgina
Français. Poesia			
1r cicle	1r premi:	Desert	24
	Accèsit:	Profiter de Fatima Fellah	24
2n cicle	1r premi:	Inconditionnel d'Irene Pastor	24
	Accèsit:	Amour d'Emma Roca	24
Batxillerat	1r premi:	Interlude d'Ivresse d'Isaac saltó	24
	Accèsit:	Desert	
Français. Narrativa			
1r cicle	1r premi:	Un message insolite de Fàtima Fellah	25
	Accèsit:	Le voyage à Écosse de Mar Artal	25
2n cicle	1r premi:	La vie de mes voisins (la mienne) d'Irene Pastor	25
	Accèsit:	Turner la page de Miriam Fellah	26
Batxillerat	1r premi:	Ma Madeleine de Proust d'Aitana Franco	27
	Accèsit:	Desert	27
Text teatral			
Batxillerat	1r premi:	Sense un t'estimo de Martí Cobo	29
	Accèsit:	Desert	

Llengua catalana. Poesia

1r cicle d'ESO

1r premi: **El drac malvat** de Martina Masot

El drac s'ha despertat i la primavera ja ha arribat.
Ell té un somni frustrat, que és anar a la primavera
dins un prat.

Vol collir les roses, però ho haurà de fer d'amagat.

No vol que ningú el vegi perquè molta gent n'ha
malparlat.

A causa d'una llegenda que havien creat, a ell ara el
nomenen el drac malvat.

Deien que ell havia destrossat una ciutat, i que
moltes persones s'havia menjat.

Ell sabia que no era veritat, però no la gent de la
ciutat.

Tots li tenien rancor, però ell en el fons tenia bon
cor.

Un dia va voler sortir però un camperol li va
impedir.

Tu no pots estar aquí, ets dolent i no pintes res allí.
Als meus camps tens prohibit collir.

No toquis cap flor, recorda que sempre t'estaré
vigilant en un racó.

i així la gent no haurà de passar por pensant que
tornaràs a atacar-los de debò.

El drac acovardit se'n va anar enfurrunyat.
Va anar a la seva cova on va treure la seva roba.

Amb la roba que va trobar, de persona es va
disfressar.

Així podia encaixar, si es veia com un ciutadà.

Al poblat se'n va anar, i va veure que ningú va
sospitar.

Dirigit se'n va anar al camp de flors, on va veure
milions de roses.

Per fi les podia collir, sense que ningú el perjudiqués
per ser com és.

Accèssit: **La vida** de Marta Ortega

La vida és un cicle de sensacions,
que transcorre ràpidament
i ens obliga a prendre multitud de decisions,
que de vegades acaben malament.

La vida és el camí per arribar a ser un mateix,
i això no és fàcil de trobar,
ja que la vida de vegades et diu: pateix,
i així els obstacles superar.

La vida està plena d'etapes:
l'infant creix innocent,
la inseguretat acompanya l'adolescent,
el futur deixa l'adult preocupat,
i la vellesa recorda el passat.

La vida pot tenir diferents finals,
però sempre ens vol transmetre un missatge:
intentar ser feliç en els moments reals
durant aquest viatge.

2n cicle d'ESO

1r premi: **Tristesa** de Mar Servià

La tristesa arriba sense fer soroll,
com una ombra que es cola en la nit.
Ens envolta i ens fereix l'ànima,
com un llamp que ens cega i ens aparta de la llum.

Ens abraça fort i no ens deixa anar,
ens fa sentir sols i abandonats,
ens posa a prova i ens fa plorar,
ens fa sentir com si el món s'hagués acabat.

Però la tristesa també és un misteri,
una porta a un món d'ombres i de llum,
on la nostàlgia i el somriure s'uneixen,
en un viatge que ens canvia el cor.

La tristesa ens fa créixer i aprendre,
ens ensenya a estimar i a perdre,
ens ajuda a veure la vida amb altres ulls,
i ens prepara per a un futur ple de sols.

Per tant, no fugim de la tristesa,
abraçar-la és el camí per superar-la,
i quan la llum torni a il·luminar la nit,
ens aixecarem més forts i més valents que mai.

Accèssit: **Un sospir fugaç** de Luisa Fernanda
Martinez

La vida és un sospir fugaç,
un moment en el temps sense igual,
un viatge ple d'alts i baixos,
una muntanya russa d'emocions.

És un regal preciós i incert,
una oportunitat per créixer i aprendre,
per estimar, per riure, per plorar
per trobar el nostre camí en la foscor.

La vida és un tresor del qual hem de tenir cura
amb certesa que cada pas compta
i que cada dia és una nova oportunitat.

Així que viu cada dia com si fos el darrer
i estima amb tot el teu cor
i no perdís mai la fe en tu mateix,
perquè la vida és un regal meravellós.

Batxillerat

1r premi: **Dolç silenci a ningú incòmoda** de Núria Nadal

Dolç silenci a ningú incòmoda
si s'alça la veu
si es fa d'ençà que es creu.

Un crit que s'ofega,
el que no sentim
només ho patim.

Regna el mar en calma,
però, volem acció, volem tempesta
en un enuig que es manifesta.

Les paraules s'esborren
endutes pel vent
van, venen
despreocupadament
fins que el silenci torna a ser present.

I és llavors que se sent la força,
que ens omple de calma i ens recorda,
que val la pena callar,
o això ens fan pensar.

Accèssit: **Tot el que et voldria haver dit** de Judit Pérez

Et voldria haver dit moltes coses,
tantes que no les puc ni comptar
et voldria haver dit que t'estimo,
però ja és massa tard.

Has marxat,
tan ràpid que ni me n'he adonat
et voldria haver anat a veure més,
perquè ara sento que t'he abandonat.

Sabia que la malaltia,
avançaria sense parar,
però tot i així,
no he estat prou al teu costat.

Et tenia al meu costat,
i mai no ho vaig valorar,
ara que ja no hi ets
només faig que plorar.

La gent em diu que trista no he d'estar,
però com ho faig,
si la persona que més estimo
ja no hi és?

Vull que sàpigues que mai no t'oblidaré,
portaré la teva cadeneta,
aquella que tenies al teu joier
i et portaré en el meu cor per sempre i més.

T'estimo molt padrina.

Llengua catalana. Narrativa

1r cicle d'ESO

1r premi: **Crisi literària** d'Aran Crespo

Em dic Ona i tinc 12 anys. La meua vida és com una muntanya russa, puja i baixa, dona voltes, agafa velocitat, frena de cop... I a més a més, aquests últims dos anys han estat molt intensos. He viscut moments de felicitat, però també altres de patiment i de plors. Us ho explico amb tota mena de detalls a continuació. Preneu paciència i intenteu entendre'm. No sempre és fàcil entendre la vida dels altres, perquè des de fora, de vegades, els problemes semblen més petits i les alegries no semblen tan grans.

Us sembla un bon inici per al concurs de Sant Jordi del meu institut, en la modalitat de narrativa de llengua catalana?

Doncs com que vosaltres no em podeu contestar, ho faig jo sola.

No. No és un bon inici per al concurs. O sí. No ho sé. Quin embolic!

Escollir un bon tema és la clau de tot.

«Tema lliure» diuen les bases. Lliure! Quin mal de cap!

El canvi climàtic, massa avorrit. La vida d'una noia a l'institut i els canvis que viu, massa típic. Històries fantàstiques, tinc 12 anys, són temes de petits. Les dones, quin perill, en podem parlar tots i totes, massa de moda ara mateix. Jo ho vull fer diferent. Vull destacar-hi.

Pregunto a la mare com a primer recurs. A la mare li encanta llegir, sempre té un tema per conversar... És un gran primer recurs. Així que li pregunto sobre què podria fer la meva narració. Ella farà que vegi la llum al final del túnel.

Resposta de la mare: Tot està bé! A tu sobre què t'agradaria?

Aquesta no és la resposta a la meva pregunta, així que insisteixo que em doni una bona opció. O dos. Torno a insistir. Resposta de la mare (ja una mica mosca): L'he de signar jo el treball?

Bbbuffff això no! S'ha de posar un pseudònim mare!!! Aquesta sortida ens fa riure una bona estona.

Com que amb la mare no me n'he sortit, segueixo amb el nucli familiar: el meu germà petit, la padrina... però les seves opcions no em semblen gens originals. Jo vull fer una narració amb opcions guanyadores; per tant, un bon tema és l'ingredient principal. La família no m'ajuda prou i jo estic bloquejada.

Bloquejada no, estic desesperada. M'assec al meu escriptori. Potser alguna cosa del meu voltant em serveix d'inspiració. O potser mirant el meu món interior, el text quedaria més personal i sentimental. Però no hi ha manera. Entro en crisi literària. I això que no soc escriptora, ni tan sols sé sobre què escriure.

Definitivament, he de valorar seriosament si tinc fusta d'escriptora i em presento al concurs literari de l'institut, o bé consulto les bases del de fotografia paisatgística.

Accèssit: **Se'm destrueix el cor** d'Aina Feixas

Feia dies que no sortia de casa, no estava d'humor. Sentia un pes terrible al cor, un buit. Em quedava tancat a l'habitació, oblidant-me de mi i de com era.

Estar entre aquelles quatre parets m'havia fet dèbil. Ja no em preocupava l'aspecte ni l'entorn. Des del que havia passat feia dues setmanes, la sang que em corria per les venes se m'havia glaçat.

En tenia tota la culpa, no sé en què pensava. No recordava res excepte l'impacte.

Era una nit estrellada, només nosaltres il·luminats per la llum de la lluna i per la pantalla del mòbil. El GPS es tornava a carregar; gira cap a l'esquerra... no, no, no, a la dreta. Tira recte...

- A veure aclareix-te! Esquerra o dreta! M'estava posant nerviós.

Em va arribar un missatge, era de la meva xicota. Em preguntava si sortiríem de festa. Ràpidament, la vaig contestar, no la volia fer esperar. Intentava escriure amb un dit.

La meva germaneta roncava, havíem tingut un dia esgotador. Tenia ganes d'arribar a casa. Intentava xatejar i conduir a la vegada, no era pas complicat, ho havia fet alguna vegada. De lluny venia un camió, molt gran. Jo anava despistat i no el vaig veure, quan me'n vaig adonar era massa tard. No vaig poder girar.

Al cap d'una estona em vaig despertar amb les llums de les ambulàncies i a la meva germana ja no la van poder salvar.

La culpa em recorria pel cos, una veueta que m'impedia dormir, em perseguia als somnis.

La teràpia no feia efecte, ja no menjava i no festejava res. El mòbil es va obrir, era un missatge de l'Andrea: *Ho sento, però això no funciona, crec que has d'arreglar coses abans de tenir una relació estable. No voldria fer això, però, ens hem de donar un temps.*

Una llàgrima queia a poc a poc per la meva galta fins a arribar al coll. Una altra fletxa directa al cor. Ja no suportava més aquesta situació.

No estava segur del que anava a fer. Ser que no era el correcte, però no podia més. Odiava cada segon que passava i tot anava a pitjor.

Vaig sortir de l'habitació sigil·losament, em vaig dirigir cap al bany i vaig tancar la porta amb pestell. No vaig voler ni acomiadar-me. Vaig omplir la banyera, disposat a fer-me un bany etern vaig tancar els ulls, vaig respirar fondo i em vaig submergir.

2n cicle d'ESO

1r premi: **La vida** de Miriam Fellah

Et prepares a la línia de sortida, mires cap als costats on veus als teus adversaris amb la mirada fixa i escoltes el tret que indica que la carrera ja s'ha iniciat. No t'has preparat com haguessis volgut, els entrenaments no van ser del tot perfectes i no tens gaire confiança de guanyar.

Si més no, intentes treure't aquests pensaments de la ment. Veus que ja t'aproximes a la primera tanca, aparentment senzilla de superar, però a diferència dels teus adversaris, hi llegeixes una cosa: "infància". Recordes la infància complicada que vas tenir, fas cor i saltes, pensant que van haver-hi moments millors. A la següent tanca hi posa: "encaixar"; paraula que et fa recordar la teva adolescència, els problemes que vas

tenir per acabar de sentir-te inclòs, acceptar que ets diferent, potser fins i tot especial. Ràpidament tornes a la realitat, i saltes. Un altre mot s'apropa a tu: "inseguretat"; aquesta paraula sempre t'ha calat, d'inseguretats no te n'han faltat mai, sempre et trobaves defectes físics i intentaves aconseguir el teu cos perfecte. Difícil, però no impossible, et dius a tu mateix, i tornes a saltar, aquest cop una mica trasbalsat. La quarta tanca et roba un somriure, i et motiva a seguir corrent: "familia". Recordes les persones que hi ha i les que van ser-hi, que sempre et van donar acompanyar i et van donar suport, i això et dona impuls, i la saltes fàcilment.

Sort que venies d'un record bo, perquè la sisena paraula ve acompanyada de llàgrimes, mars de llàgrimes, una paraula que va ser la que va canviar la teva personalitat, la teva forma de veure les coses: "desengany". Des que et van ser infidel, vas construir una cuirassa que avui dia encara fa que desconfiïs de tot.

Ja ho has superat fa anys, et dius a tu mateix, i saltes. Veus que te'n queden poques, sospires i segueixes corrent deixant enrere la resta de tanques, o víctimes, com a tu t'agrada anomenar-les. "Por"; por a no aconseguir la feina dels teus somnis, por a perdre la gent que estimes. "Amics"; aquells que hi han estat a les bones i a les dolentes, que n'has tingut de millors i pitjors, però de tots en conserves un record. "Oblit"; l'oblit que es transforma en pànic a quedar-te sol, a fer-te gran sense ningú al teu costat...

Quan arribes a la línia de meta, t'adones que en comptes d'una sola carrera en corres dues, la primera, la que has quedat en tercera posició, sense haver donat el teu màxim, i, paral·lelament, l'altra carrera, la més important, la carrera de la vida, on ningú neix entrenat, on t'equivoques, entrebanques, t'enfrontes a tanques que et fan ballar el cap, riure, plorar... Perquè seria molt senzilla la vida, si no haguessis de saltar i deixar enrere totes aquestes tanques...

Accèssit: **Mariona** de Lucía Herrera

Hola, em dic Sienna, tinc 16 anys i aquesta és la meua història. Sempre m'han dit que créixer és aprendre a acomiadar-se, fins ara no li trobava cap sentit. Jo no estava preparada per a un "fins mai", ni crec que ho estigui. Quan em van dir que el seu cor va deixar de bategar, el món se'm va fer gran i el meu cor es va accelerar, la meua ment no volia acceptar el que havia passat. Suposo perquè era conscient que aquesta pèrdua portava moltes altres, com per exemple la de no tornar a parlar o simplement passar l'estona. Vaig plorar, sentir mal, molta ràbia i frustració. Sentia que

la meua vida havia caigut i no podria aixecar-la, allà va ser quan vaig entendre que les persones per molt que marxin, mai se'n van.

De sobte vaig obrir els ulls, una llum blanca il·luminava l'habitació en la qual em trobava. Estava desubicada. El primer que vaig fer va ser cridar la meua germana, la Mariona. Uns passos s'anaven acostant a la porta, com pensava que era ella, em vaig posar molt contenta. Però no, era una noia amb un vestit blau i els cabells negres i ondulats, em va preguntar com em trobava, òbviament abans de respondre-li res, li vaig preguntar qui era. Es deia Kènia i era una psiquiatra. En un total de quinze minuts em vaig adonar que: la Mariona està morta, m'havien diagnosticat esquizofrènia i estava ingressada en un centre psiquiàtric. Va ser molta informació de cop la que vaig rebre, l'única manera de reaccionar que vaig tenir va ser amb l'agressivitat. Vaig aixecar-me i vaig llençar les coses de la tauleta, vaig obrir la porta i vaig marxar corrent. M'estaven perseguint, i jo l'únic que volia era fugir d'aquell malson. Vaig sentir com dues persones m'agafaven per l'esquena i sentí una punxada molt forta. Encara que els ulls se m'anaven tancant a poc a poc, la meua oïda sentia unes veus de fons que cridaven el meu nom. La meua ment estava adormida, no pensava en res. Em vaig despertar per la nit, molt més tranquil·la, no parava de pensar en aquelles paraules que em va dir. Vaig sortir al passadís i una nena em va saludar. Vam estar parlant una estona, em va explicar que ella tenia esquizofrènia, però estava molt controlada. Li vaig preguntar que era això, em va dir que és una malaltia en la qual t'imagines persones i que totes les que estem en aquesta planta som esquizofrèniques. Em vaig quedar parada, jo no m'imagino a ningú. Ens vam anar a dormir, jo no tenia a cap companya a l'habitació, estava sola, amb moltes ganes de veure a la Mariona i parlar amb ella, segur que m'ha d'explicar un munt de coses. Quan em vaig despertar vaig anar a veure a la Kènia, perquè m'expliquéis tot això. Vam estar parlant durant molta estona. Em volia fer creure que la meua germana estava morta, però la meua malaltia sé la seguia imaginant, bàsicament m'estava dient a la cara que estic boja. M'en vaig anar corrents, volia sortir d'aquell centre, no volia saber res més. Tota decidida vaig voler travessar la porta, però hi havia un guàrdia que no m'anava a deixar passar. Durant tres nits vaig estar pensant com fugir d'allà. Ho vaig aconseguir, vaig trobar la gran idea, la que m'anava a permetre retrobar-me amb la Mariona. Eren les 5:44 de la matinada, no s'escoltava res. Les llums estaven apagades, silenciosament vaig obrir la finestra, quan

vaig mirar cap a baix vaig veure la gran altura que hi havia per arribar a terra. Primer em vaig asseure, vaig mirar a dalt, la lluna estava plena, em vaig quedar durant uns segons mirant-la, al costat hi havia una estrella que brillava moltíssim, llavors va ser quan vaig decidir escoltar al meu cor, i em va dir que si de veritat la Mariona està morta, segur que és aquella estrella, però he de pensar que aquesta estrella mai se morirà, per la Mariona he de viure, no morir-me, és lo que ella voldria. Va ser molt dur prendre aquesta decisió, jo tenia molt pensat el que anava fer i els riscos que tenia, però al parar-me a pensar en mi i la resta de la meva família...

Ja han passat uns mesos,estic a casa amb els meus pares, vaig a veure a la Kènia un cop a la setmana, jo ja estic bé. Sóc conscient de la malaltia que tinc, i sé que la Mariona ja no està aquí, però per a que sentir-me malament, si me la puc imaginar i fer les coses més felix perquè penso que les faig amb ella? Com he dit al principi, les persones per molt que marxin, mai se'n van, i és veritat això, perquè si has estimat a una persona tant com jo vaig estimar a la meva germana, la recordaràs tota la vida, pensaras en ella en tot moment i quan se faci de nit les ganes que tindràs de sortir fora i alçar el cap... El millor moment del dia, almenys per mi.

Batxillerat

1r premi: **Un punt d'inflexió** d'Ariadna Pujol

De res em va servir demanar una segona opinió mèdica. Bé, de res potser sí... Per treure'm la bena dels ulls que m'impedia acceptar resignadament el primer diagnòstic, clar i rotund: càncer. Càncer amb metàstasi en estat avançat. Va ser llavors quan em vaig adonar que ni els plors, ni la ràbia ni tot l'or del món aconseguirien frenar el meu rellotge de sorra que havia començat el compte enrere escolant-se a una velocitat vertiginosa i sense aturador possible. Quan la mort et truca a la porta és quan t'adones que ve per arrabassar-te allò que donem per fet i que mai no valorem prou: la vida. I que viure no és estar viu. O no només. Avui fa quatre mesos d'aquella visita mèdica i d'aquest renaixement personal en què, després de quaranta anys, he començat a viure el present amb la intensitat de qui sap més que ningú que el futur no és sinó una incertesa fràgil que penja d'un fil trencadís.

Quan la mort et truca a la porta és quan t'adones que potser, absurdament, t'has convertit en la víctima d'un cercle viciós en què, per poder donar als fills tots els capricis materials haguts i per haver, has treballat nit i dia des que van néixer i, al final, no els has donat

el més valuós que tenies: el teu temps, el que ara se t'esmuny irremeiablement entre els dits.

Quan la mort et truca a la porta és quan t'adones que les petites coses són, també, les més grans. Quin plaer hi podria haver més intens que assaborir lentament una poma acabada de collir de l'arbre? Quin moment més màgic que tancar els ulls i, ajagut a la platja, escoltar sense pressa la suau remor de les ones? Quin espectacle per a la vista millor que el vol d'una papallona enjogassada anunciant que la primavera ja és aquí? Quina sensació més agradable al tacte que el pelatge d'un gat mansoi que es passeja calmosament entre les teves cames?

Quan la mort et truca a la porta és quan t'adones que potser t'has fet un fart de córrer per no arribar enlloc i que potser, de fet, no volies arribar enlloc sinó només fugir. I que no fugies de res ni de ningú altre que no fos de tu mateix. Perquè res fa més por que quedar-se en silenci amb un mateix. Sense res a fer. Sense ningú que ens distraigui. Sense cap excusa per sortir corrent. Havent d'escoltar la nostra veueta interior que tan sovint ignorem per por a sentir-li dir veritats com temples. I no sempre agradables.

Quan la mort et truca a la porta és quan t'adones que potser estem massa avesats a queixar-nos per la vida que ens ha tocat però que la nostra vida és, al capdavant, la que nosaltres mateixos volem que sigui. La que nosaltres decidim. Prou sabem quin és el camí que hem de seguir per aconseguir la nostra meta però, porucs i mandrosos, girem cua quan veiem que el camí se'ns fa costa amunt. Massa sovint deixem arrossegar-nos per una voràgine de presses, preocupacions i angoixes infundades fins que, paradoxalment, prendre consciència de la pròpia mort és la millor oportunitat per reformular la nostra concepció de la vida, i per aprendre que, com deia, viure no és només estar vius.

Accèssit: **Quan s'esborren les paraules** de Laia Aribau

Em vaig veure envaïda per un ferm i fugaç sentiment de familiaritat; una forta i boníssima olor de pa acabat de fer em va deixar absorta en entrar a casa seva. Tanmateix, s'esfumà ràpidament quan deixarem enrere les escales i ell amablement m'obrí la porta de la segona planta per a deixar-me passar.

És curiós *quantíssimes* coses es poden deduir d'algú tan sols entrant a casa seva. En entrar em vaig quedar immersa un instant mirant el terra. Un terra enrajolat d'un marbre color marfil preciós, sense cap juntura i que aconseguia ser ensems fred i agradable quan el

trepitjarem descalços. Un tipus de rajoles que només havia vist a la casa dels Puig -una família del poble, veïns de la meua i coneguts per les seves extenses terres arreu de la comarca- i que només de veure'l feia mal a la bitlleta.

Era una casa impecable, perfectament decorada i endreçada, al meu semblar. Malgrat això ell no semblava pas esperar cap reacció per part meua. Mentre deixàvem les coses, romania en ell una expressió d'indiferència i es limitava a oferir-me amablement alguna cosa per beure.

Ja seguts a les còmodes cadires de l'escriptori em va oferir una cigarreta i seguidament va obrir la finestra que jo tenia darrere. Aquell dia queia brusquina i feia que l'ambient es sentís fresc i plàcid. Vam estar en silenci fins a fer l'última calada i vam deixar les burilles al cendrer.

Vàrem conservar el moment d'assossec durant el dinar. Quan el vaig conèixer no m'agradava el silenci que hi havia entre nosaltres. Per algun estrany motiu se'ns ensenya que és importantíssim estar omplint els espais buits amb rucades i conversa banal. A pesar que hi ha mil coses fora de les paraules: coses que mereixen ser observades i coses que eludim a través de llargs i absurds diàlegs. És amb ell, i només amb ell, amb qui em permeto sovint esborrar totes les paraules que ens envolten.

Lengua castellana. Poesia

1r cicle d'ESO

1r premi: **Eres** de Xènia Besora

Eres la luz que me ilumina la cara,
mis ojos de ti no se separan.

Eres la alegría que me contagia,
cuando te veo siento nostalgia.

Eres la fuerza que me da voz,
tan potente como un altavoz.

Eres la magia que me asombra,
un resplandor, a mis ojos se asombra.

Eres el dolor inexistente,
tú haces sanar mi mente.

Eres la persona que más valoro,
los momentos contigo valen oro.

Eres la terapia que me relaja,
mi salud ya no baja.

Eres quien me acelera el corazón,
estar contigo es mi pasión.

Eres la razón que me saca una sonrisa,
mirarte a los ojos me tranquiliza.

Eres el destello que desde lejos brilla,
mi vida a tu lado es una maravilla.

Eres la flor más bonita,
más que una margarita.

Somos la pareja infinita,
eres mi persona favorita.

Accèsit: **Las grietas de mi corazón** de Wiam Essoukani

Cada día recuerdo como si fuera ayer,
las palabras que hirieron mi persona y mi forma de ser.

Todas las cosas que me dijeron no paran de florecer
y mi mente se empieza a oscurecer.

A veces pienso en desaparecer,
pero mi corazón no lo puede creer.
Todo el daño que pude contener,
se está empezando a extender.

Ante todo ese dolor empecé a decaer,
hasta de las palabras de la gente depender.
Mi vida dependía de obedecer y satisfacer,
pero ni un gracias pude obtener.

Cada día recuerdo como si fuera ayer,
escuchar los pedazos de mi corazón caer.
Era tanto el dolor que pude contener,
que ni yo lo podía creer.

2n cicle d'ESO

1r premi: **Pienso** de Júlia Rodríguez

Pienso en sonrisas, las tuyas,
las mías, acompañantes,
durante casi todos los días.

Pienso en tus ojos, azulados,
como fuegos fríos, iluminándonos,
sin apenas marcas de sentimientos.

Pienso en los buenos momentos,
llenos de infinitas declaraciones,
que no se han cumplido todavía.

Pero no olvido esos moratones,
los que siempre había,
escondidos, con cautela,
como alteraciones en la tela.

Accèsit: **Tal vez** de Júlia Rodríguez

Tal vez si fuera más de película, más guapa.
Tal vez si fuera más amable, o más buena.

Si fuera más abierta, si fuera más paciente.
Tal vez si cambiara, si me adaptara.

Tal vez si fuera más como todos quieren, como todos dicen.

Más emocional, más respetuosa.
Tal vez si pudiera controlarme mejor.

Tal vez si me forzara a encajar,
si tal vez fuera quien dicen que tengo que ser.

Tal vez si fuera alguna de esas cosas,
tal vez no me encontraría donde estoy.
Ni tampoco sería todo como es.

Pero si tal vez solo me importara todo eso,
si tal vez me dejara llevar por los tal veces,
la gente no me conocería por como soy.

Porque tal vez no habría una yo de hoy,
una yo con orgullo, miedo y rencor.

Porque, tal vez, me consumiría el terror.
Tal vez me consumiría la duda,
de no descubrir nunca quién soy.

Batxillerat

1r premi: **Tú y yo** de Sara López

A veces siento que ya te he superado,
pero me giro
y ahí está tu sombra,
como siempre, persiguiéndome.

Tú has sabido continuar,
te has levantado y por lo que veo,
me has olvidado,
pero yo no puedo evitar extrañar
lo que era hablar contigo.

Una conversación,
orgullo atrás,
mente en frío
era lo único que necesitábamos,

una simple palabra que me demostrase
que aún me querías,
una mirada que me confirmase
que no me odiabas.

Te prometí un día
que, si no encontraba tus ojos en esta vida,
lo haría en la siguiente,
y, ¿sabes qué? Sí, lo haré.

Me imagino cómo sería nuestro reencuentro:
volver a nuestro banco del parque,
cocinar, aunque no tengamos ni idea de cómo se
hace,
bailar debajo de la lluvia,
tomando algo en nuestro bar favorito.

Ese que está al lado del mar
y siempre se acerca mucho la brisa,
tú te das cuenta de que me refresca,
por eso te acercas más a mí
y pasas tu brazo por mis hombros
para abrigarme,
aunque nunca he descubierto si lo hacías con tus
manos
o con tus palabras.

Pero rebota la realidad en mi cara,
no hay ni tan solo un "tú y yo",
se ha quedado en un "tú" y un "yo".

Nuestros caminos se han separado,
pero yo no te guardo rencor.
Si alguna vez te pierdes,
no sabes a quién acudir,
con quién hablar,
ven a mí y te dejaré contemplar el mundo con mis
ojos.

Jamás vas a leer este poema.
Probablemente se va a quedar encerrado
en algún cajón de mi habitación,
pero si algún día lo expongo,
esto es para ti,
espero que algún día vuelvas sin miedo a quererme.

Accèsit: **Azahar marchitado** de Isaac Saltó

Soledad son tus brazos y
tus manos de porcelana fría,
que me asfixian al recordar los susurros,
antes de caer en tu tiniebla oscura.

Escuchar tus versos del alma
que nacen de labios inocentes.
Heridas profundas que supuran,
con el rocío del azahar esperando tu llegada.

Ráfaga recia que desgarrar
el velo del alma sagrada,
corrupta bajo tu mirada

Soneto maltrecho,
la valentía de tomarse
los sueños en serio

Lengua castellana. Narrativa

1r cicle d'ESO

1r premi: El agua de Fatima Fellah

Aquella era su séptima sesión de natación. Se había comprometido a batir el récord de la semana pasada. 15 segundos y 79 centésimas. Enciende el temporizador. Con un ademán rápido se ajusta las gafas y se zambulle en el agua. Mueve los brazos ágilmente y llega en un santiamén a la meta. Coge rápidamente el cronómetro y para la cuenta. 9 segundos y 57 centésimas. Sonríe. Y esa sonrisa le recuerda esos momentos en los que estaba en el colegio y sus padres, por recomendación de la directora, la apuntaron a una extraescolar para hacer más amigos. Vieron que había cursos de natación en un colegio cercano al suyo y la apuntaron. Desde el primer día no supo cómo afrontar el miedo al agua. En vez de hacer amigos todos se reían de ella por no poder tirarse a la piscina. Ahora daría cualquier cosa por volver a encontrarse con sus "compañeros" y enseñarles cómo nadaba ahora, dudaba de que ellos lo hicieran mejor que ella. Al fin, ese día llegó.

Era una mañana soleada. Dakota, que es el nombre de nuestra protagonista, se levantó de la cama y se fue directamente al servicio. Mientras desayunaba le vibró el móvil. Miró de reojo su teléfono y se fijó en el nombre de la persona que le había enviado el mensaje. Era su entrenador de natación. Ponía: "Buenos días, mira esto" Y debajo había una foto. En la fotografía ponía: «Concurso de natación en District 3 West Side en Saint Paul, Minnesota. A las 9:30 de la mañana el sábado 22 de abril. Para apuntarse contacte con el siguiente número». Había un número de teléfono. Tecleó un mensaje rápido a su entrenador diciéndole que se iba a apuntar. Él le respondió con un <. Llamó al número indicado en el folleto y le cogieron el teléfono al tercer timbre. Dakota preguntó por el concurso de natación y la voz femenina que la atendía le dijo que quedaban solo dos plazas y ella se apuntó. Practicó durante semanas y llegó el día esperado. Su entrenador le susurraba estrategias y movimientos mientras ella se ponía el gorro y se ajustaba las gafas. Se posó delante de la piscina y se fijó en sus oponentes. Había una cara que le sonaba mucho. Finalmente recordó quién era. Su "compañera" de natación del colegio. Aquella era su oportunidad para demostrar que ella podía superar sus miedos y que ya dominaba el agua a la perfección, más bien dicho, el agua se había acostumbrado a sus movimientos delicados y ágiles. La chica también reconoció a Dakota y se acercó a ella. Empezó a

mirarla de arriba a abajo y finalmente dijo: -Nos hemos vuelto a encontrar-suspiró- parece que ya has dominado tus miedos. Dakota la miró fijamente aguantando la mirada. -A ver quién gana-dijo fríamente. Se miraron y la chica volvió a su posición principal. El árbitro anunció a los participantes que se pusieran en sus puestos, porque en breve sonaría un disparo de aire comprimido que daría comienzo a la competición. 50 metros para nadar, tocar la pared con los pies e impulsarse para llegar a la meta. -En sus marcas, listos, ¡YA!- y el árbitro apretó el gatillo. Dakota entró en el agua y movió los brazos rápidamente. Llegó al final con ventaja, se impulsó con sus pies en la pared, dio la vuelta y sus brazos volvieron a moverse con una sorprendente agilidad. Llegó a la meta primera. Y la chica con la que se encaró hacía apenas unos minutos llegó después de ella y la miró a los ojos con una mezcla de rabia y sorpresa. Decididamente aquello no se lo esperaba. Ganó ella. Y no la chica que se pasaba todas las sesiones burlándose de ella por su miedo al agua. Dakota no podía estar más feliz. Para ella, esto es el nuevo comienzo.

Accèssit: **Un encuentro inesperado** de Rut Vitez

Miré el reloj, medio dormida, y eran las 7:45h cuando yo tenía que estar en 10 minutos en el instituto...

Me levanté rápido y corrí al baño para lavar mi cara, me preparé la mochila, fui a la habitación para vestirme, preparé mi desayuno y corrí a la puerta para salir e irme al instituto. Pero antes de cerrar la puerta me acordé de que tenía que coger algo muy importante, pero en ese momento no pude recordarlo. Entonces cerré la puerta con mucha fuerza y me fui corriendo como una loca por la calle. Cuando entré por la puerta del instituto, en ese momento sonó la música para entrar en clase. Vi que mi profesora entró en mi clase, busqué mi taquilla, rápido la abrí cogí la libreta y mis libros de catalán y de biología, cerré la taquilla y me fui corriendo hacia la puerta antes de que la profesora de catalán la cerrase.

Se acabaron las clases y me encontré con mi mejora amiga a la salida de clase. Empecé a hablar con ella sobre cómo fueron las vacaciones de semana Santa. Pero entonces no vi por dónde iba, me choqué con un chico y se le cayeron los libros. En ese momento oí una voz:

- ¡Fíjate por dónde vas! - oí que me dijo alguien con una voz muy borde

- Ay perdón, no te había visto... - Comencé a mirarlo, fijando mi atención en su cara y su cuerpo. Ese chico me recordaba a algo...

Él también recogió unos cuantos libros que le faltaban y en ese momento reconocí la peca que tenía en la mano. En ese momento lo reconocí completamente. Cuando lo miraba veía que tenía cara de niño. Me froté los ojos y vi que era igual que antes. No había cambiado nada.

Él se fue y yo también, con mi amiga. Pero yo estaba en *shock*... Era mi hermano pequeño, teníamos 1 año de diferencia. No podía ser... ¿Dónde había estado durante estos años?, ¿dónde vive?, ¿con quién?...

Tenía muchas preguntas, y pocas respuestas, ya que cuando su hermano tenía 3 años se lo llevaron, pero no sabía dónde. Mis padres, después de unos años murieron en un accidente y solo yo había sobrevivido. Me llevaron al orfanato y después de pocos meses me adoptó una familia bastante rica.

- ¿Amiga, qué te pasa? - me preguntó mi amiga y en ese momento desperté de mi *shock*

- No puedo creer... ¡Ese es mi hermano! - le contesté yo.

- Creo que necesitas ir a un médico - me dijo ella muy seria.

Entonces le conté toda la historia que me pasó cuando yo era pequeña.

Al acabar todas las clases, guardé los libros y miré al pasillo y no había nadie. Miré en el baño y tampoco no estaba. "¿Dónde podía estar?" pensé.

En ese instante me vino un pensamiento como una flecha a la cabeza y me acordé de que a él de pequeño le encantaban los libros. En ese momento corrí a la biblioteca, estaba en la mesa de al lado de la estantería de libros de mayores.

Caminé hacia él y lo saludé. No sabía cómo decirle que era mi hermano. No sabía por dónde empezar.

¡Hola! - le dije yo

- ¿Hola? - me miró con una cara rara - ¿tú eres esa que se quedó observándome fijamente?

- Mmm... Sí soy yo- le contesté.

Le empecé a explicar todo sobre nosotros y que somos hermanos...

- ¿Dónde vives? - le pregunté

- Yo vivo en un pueblo que está a 10 minutos de aquí.

- Ah, bueno. ¿Esta tarde quieres venir a mi casa para presentarte a mis padres? - Le dije esperando con ilusión.

- Vale, hermanita nos vemos ahí. Pero envíame tu dirección.

- Ok, adiós y nos vemos...

Ese día fue maravilloso para mí y mi hermano, por fin nos hemos encontrado.

2n cicle

1r premi: **Castillos de arena** de Irene Pastor

Siempre recordaré a mi abuela diciendo sus frases y sus dichos estúpidos. "Quien tiene un libro tiene un amigo". "Haz el bien sin mirar a quién". Típicas frases que se te quedan registradas de alguna manera en tu memoria, y nunca llegas a olvidar. Todas ellas llegan a cobrar sentido una vez empiezas a crecer y dejar atrás aquella maravillosa infancia.

Mi abuela se llamaba Antonia, era viuda desde hacía ya trece años. Mi abuelo murió trágicamente en un accidente de carretera. Ella nunca lo pudo superar, pero como bien decía, *pasado pisado, presente al frente y futuro en la mente*. Intentaba barnizar sus días de colores vívidos y pintorescos. Quedaba todas las mañanas con sus amigas en el banco del pueblo, mientras cuchicheaban sobre la vida de toda alma en pena que pasaba por delante. Después del duro trabajo de observar y opinar, mi abuela venía a casa y me preparaba la comida cada día. La observaba, la contemplaba, la admiraba. Cómo cortaba los calabacines con tanta sutilidad, cómo cantaba sus canciones mientras esperaba que el pollo se cociese. Embadurnaba el día de buen humor, con su sonrisa pura y sincera, y su carácter pacífico y sereno.

Siempre le agradeceré a mi abuela todo. No me da miedo admitir que para mí ella es mi verdadera madre. Todos los días de mi vida me los pasé a su lado, jugando a cartas y a la petanca, yendo a los reencuentros de amigos de infancia y al bar prácticamente todas las noches. Le agradeceré siempre aquella frase que me dijo.

Era una calurosa tarde de agosto y mi abuela y yo procedíamos a irnos a nuestra playita, como de costumbre. Aquel día había decidido coger mis palas y mis utensilios para hacer un castillo de arena hermoso y gigantesco. Ese día, el sol brillaba de una manera especial, el cielo tenía un color y una textura excepcional, y el mar, a través de sus azules ondas transmitía la paz de aquellas tardes en la playa. Mientras yo hacía mis castillitos mi abuela se bañaba, desahogando sus penas. Como ella siempre decía, *el mar ahoga penas*. Que resplandeciente era ella. Era la juventud y la libertad personificadas en una mujer de 68 años. Tenía una manera de ver las cosas, de opinar sin dañar... Esa misma tarde, mientras salía de bañarse empezó a opinar sobre mi castillo.

-Dime ¿te gustaría vivir en este castillo tan grande? - me dijo.

- ¡¡¡Pero abuela!!!, si tiene el tamaño de un cangrejo-dije burlándome -yo prefiero los castillos de princesas, altos, bonitos e irrompibles.

En ese entonces mi abuela miró al infinito, se volvió y me dijo:

-Niña linda, más tarde descubrirás que los castillos de arena son más importantes que los de piedra o los de madera. Jamás podrás vivir en ellos, pero los castillos de arena son la representación de la imaginación y de los sueños. Los castillos de arena son las cometas que nunca cesarán de volar, las otras, tarde o temprano caerán. Los castillos de piedra, sí, tal vez son muy bonitos, pero solo muestran la cruda realidad. Sueña a lo grande, construye castillos de arena.

Esas palabras se quedaron grabadas en mi mente. Hace ya dos años que ella ya no está, y al pensar en ella, esta frase me vuelve a la cabeza.

Creo que la humanidad anhela más lo físico, lo que se puede tocar, que lo sentimental y mental, aquellas cosas intocables, pero son miles de veces más grandes que todas las posesiones de un millonario. Gracias a mi abuela yo puedo ver más allá de lo material. Tengo sueños y metas, objetivos que quiero cumplir. Sueño poder convertirme en la mujer que ella fue y siempre será. Cómo sentía cada segundo de cada canción, cómo se reía, cómo lloraba. Cada aspecto de ella me hacía tenerle un amor más grande. La gran y sabia persona que era, cómo contaba y cómo escuchaba. Sé una cosa al cien por cien, y es que vaya a donde vaya, ella siempre se encontrará cerca de mí, y la encontraré mire donde mire.

Por todas partes me encuentro gente ansiosa de castillos de piedra. Peleándose, gritándose. Por todas partes caían cometas, y sin embargo yo seguía volando.

Accèssit: **Caos** de Miriam Fellah

Vivimos una vida caótica ajetreteados y con prisa, siempre con miedo a que se nos agote el tiempo o las cosas no vayan según lo previsto. Lo queremos todo hecho a la perfección, rápidamente, casi al instante, sin importar el precio que deberemos pagar por conseguir aquello que tanto deseamos por muy insignificante que sea.

El hecho de que haya pequeñas “variaciones” que hagan que nuestros planes se vean trastocados nos saca de quicio. Digo variaciones porque he hecho una reflexión relacionada con lo que he estudiado hoy en clase de matemáticas, la teoría del caos. Pero esta vez no te hablo del tipo de caos en el que todos estamos sumidos de una forma u otra, sino de un sistema dinámico, y aquí es donde entra la parte matemática del asunto.

Un sistema dinámico es un sistema que evoluciona en el tiempo, y uno caótico es aquel que es sensible a las

“variaciones”. El hecho que me ha parecido curioso y a la vez interesante, es que nosotros en la vida real, también somos sensibles a las pequeñas variaciones de las situaciones por las que pasamos a diario que hacen que cualquier cambio provoque consecuencias que nos pueden afectar más o menos. Por ejemplo; una persona como yo, si por la mañana veo que está lloviendo, probablemente, acabe mi día con un humor de perros, ya que está demostrado que el clima interfiere en nosotros anímicamente. Si llegas algún día al trabajo, y ves que te has dejado alguna cosa en casa, tu mínimo entusiasmo por trabajar se esfuma, todo debido a un pequeño despiste, o una pequeña variación.

Volviendo a la idea principal, recuerdo la típica frase que van diciendo todos y cada uno de mis profesores; todo puede expresarse con las matemáticas, y es que, quién me hubiera dicho a mí, que podría hacer una comparación tan realista basándome en una teoría de una ciencia que para mí siempre ha sido considerada para las mentes más privilegiadas, ya que la mía, es simplemente un caos.

Batxillerat

1r premi: **El telón** de Ariadna Pujol

Había sido todo tan rápido que, cuando llegué al hospital, ya no había nada que hacer. Al llamar a la puerta de la habitación 304 me recibió una mujer de la limpieza con cara de pocos amigos diciéndome que ya se la habían llevado y que ella debía apresurarse porque en veinte minutos tenía que dejarlo todo listo para el próximo ingreso. Sin más, me invitó a irme no sin antes recordarme que en recepción encontraría el sobre con la factura por los gastos que la mutua no cubría.

En el tanatorio me esperaban con un amplio surtido de catálogos, desde los de ataúdes y flores hasta los de recordatorios. Calculadora en mano, querían convencerme de que, por el módico precio de mil euros más, también podía contratar un violinista o una rapsoda había ganado no sé qué premio regional a recitar un par de poemas de aquellos que hacen llorar hasta al más duro. No tenía la intención de soltar ni un céntimo más para comprar lágrimas. Yo solita podía dar y regalar lágrimas, y de las de verdad, a todo aquel que las necesitara. Si de algo andaba sobrada era de lágrimas... de lágrimas y de tristeza, de aquella que se te clava en el alma y te la hiela por mucho que el sol de agosto se empeñe en abrasarte la piel. En la iglesia, el cura me recordó nada más entrar

que para aquellos casos solo pedían la voluntad, una voluntad estipulada en cien euros para bodas y en cincuenta para funerales. Las alegrías van más caras que las penas. El razonamiento debe ir por ahí, supongo.

El funeral fue a las cuatro en punto. En primera fila, solo yo y mi hija, como dos almas en pena. Justo detrás, tíos, primos y alguna vecina que era como de la familia y, en tercera fila, parientes lejanos cuyos nombres apenas recordaba. Medio pueblo desfiló a darnos el pésame, con una pena algo forzada: la misma cara, las mismas palabras y la misma palmadita en el hombro.

Aquí se bajaba el telón del primer acto de mi vida. Si alguna sombra me quedaba de inocencia y candidez se había desvanecido para siempre en aquel mismo instante. Hacíamos el último viaje juntas, esa vez en dirección al cementerio, y todavía no me podía creer que ya no la volvería a ver nunca más. Era mi madre.

Accèsit: **Teatro de marionetas** de Clàudia Ferrezuelo

Estirado en la cama, pensaba en lo que me esperaba. Mal no me pagaban, muchos lo habrían hecho por menos; aun así, no era suficiente. No para mí, no para lo que debía hacer. Pero tampoco tenía opción.

Me incorporé con gran esfuerzo y me quedé sentado durante un rato en el borde de la cama, con los ojos cerrados, intentando pensar en alguna solución, pero no se me ocurría nada. No, solo podía hacer una cosa, y por sí sola no se iba a realizar, así que me di una ducha fría para despejarme y salí de la caravana para disfrutar de una fresca brisa mañanera mientras bebía una taza de café.

El sol se encontraba en el punto más alto cuando llegué a la plaza repleta de bares con gente sentada en las terrazas. Me senté en un banco entre dos árboles, apartado del bullicio y observé. No sé cuánto tiempo pasé esperando hasta que por fin la vi. Apareció por la esquina de enfrente, vestida con su gabardina negra y zapatillas rojas tan características. Entró en una cafetería y salió a los pocos minutos con un café para llevar y un cruasán. Se dirigió, entonces, mientras ingería su manjar, hacia una calle entre edificios. Me levanté de mi asiento y la seguí.

Estuve un buen rato caminando detrás de la muchacha a una distancia prudencial, memorizando cada giro que hacía y cada bloque que veía. Finalmente, mientras doblaba la última esquina,

pude ver cómo entraba por una puerta giratoria en un edificio alto acristalado.

Aún tenía varias horas por delante, pero tampoco quería despistarme y que se me pasara la oportunidad. Ya sabía dónde trabajaba y el camino que hacía para regresar a casa, así que no me sería difícil encontrarla. Ahora tenía que prepararme para lo que debía hacer. Sabía de un contacto, que tenía una tienda no muy lejos de allí, que me abastecería de lo necesario para llevar a cabo mi improvisado plan sin hacer preguntas.

En tres horas ya tenía todas mis herramientas y estaba posicionado en el mejor lugar que había podido encontrar. Ahora solo quedaba esperar. Esa era la peor parte, pero no podía hacer nada para acelerar el tiempo. Y de esta noche no podía pasar.

Tenía las piernas entumecidas y la cabeza me daba vueltas después de varias horas esperando, pero por fin la vi aproximarse. Iba con paso decidido, aunque más cansada que por la mañana. Cuando quedaban unos pocos metros entre los dos, me re Coloqué en el escondite, y justo cuando pasaba delante de mí, salté y le tapé nariz y boca con el pañuelo ya impregnado de cloroformo. Intentó zafarse y gritar, pero yo era claramente más fuerte y no había nadie que la pudiera oír. Cuando por fin se quedó sin fuerzas, le até bien el pañuelo para que continuara inhalando el líquido y así no se despertara, y la arrastré hasta la furgoneta con propaganda de una frutería que había alquilado. Una vez asegurada en la parte de atrás, conduje de vuelta hasta mi caravana.

Habría sido mucho más sencillo haberla matado entonces, mientras aún estaba inconsciente, pero algo me empujó a quitarle el pañuelo y esperar a que abriera los ojos. Eran de color miel, y la lámpara que le enfocaba la cara para mantenerme en la sombra hacía que tuvieran un brillo especial. Miró a su alrededor, intentando no deslumbrarse con la luz, pero se rindió rápidamente, bajando la cabeza hacia sus pies, agotada.

- Hazlo. Acaba con esto. Pero no te escondas como una rata inmunda. Sal a la luz y mírame a los ojos cuando dispares.

Sin darme cuenta, estaba en la zona iluminada, apuntándole con la pistola. Alzó la mirada y le brillaron aún más los ojos al reconocermelo. Sonrió.

- Volvemos a vernos. Una pena que sea en estas circunstancias. Si no me estuvieras apuntando con una pistola, quizá incluso te diría que me alegro de verte. No me acabaste de desagradar en su momento.

- No era mi intención caerte bien. Los dos nos ayudamos por necesidad, pero eso ya se acabó.

- Claro, yo elegí el camino correcto y decidí alejarme de este marrón. Veo que tú, sin embargo, sigues atrapado.

- No solo te alejaste, causaste muchos daños antes, muchas muertes. No les gustó nada tu numerito.

- ¿Cómo les iba a gustar? Me enfrenté a ellos de manera exitosa. Dejé de ser su muñequita.

- ¿A esto le llamas “de manera exitosa”? ¿No ves lo que estoy a punto de hacer?

Sonrió más ampliamente.

- Solo eres un títere más en este teatro de marionetas. Estás siendo movido por unos hilos muy similares a los que tuve yo, así que no esperes un desenlace muy diferente al mío. Pese a mi cercano final, yo al menos he dejado rastro, tú, por el contrario, solo serás un cadáver más.

Noté cómo una lágrima me empezaba a recorrer la mejilla.

- Yo no he elegido esto. Tampoco voy a acabar como tú, porque no he sido tan necio de rebelarme contra ellos. Solo estoy pagando una deuda y luego seré recompensado y olvidado. Como tenía planeado.

- Qué iluso. Nunca te dejarán ir. No ahora, que te han involucrado en esta mierda. El saber es poder, dicen, pero también es una condena. No puedes fiarte de nada de lo que te dicen. Todas esas promesas no son más que labia para persuadirte, ellos no conocen de pactos ni juramentos, nunca han cumplido su palabra. ¿De verdad quieres seguirles el juego? ¿De verdad quieres que continúen ganando? Dispárame entonces, pero luego no digas que nadie te avisó.

La cabeza me daba vueltas. No sabía qué pensar ni qué hacer. Vi cómo mi mano, empuñando la pistola, empezaba a temblar y le costaba gran esfuerzo mantenerse apuntando. Aún me debatía sobre qué hacer cuando se oyeron, irrumpiendo en el silencio formado en la habitación, dos disparos. Dos cuerpos se derrumbaron contra el suelo. Uno, el de ella, aún atado en la silla. El otro, el mío.

English. Poetry

1r cicle d'ESO

Accèsit: **Understand** de Fàtima Fellah

I guess that you understand the meaning of your
looks.
How important they are to me.
Those moments that I share with you make me
grateful.
Please don't leave me alone. Understand that you
are the most important person in my life.
Understand me.
And of course, love me

2n cicle d'ESO

1r premi: **Freedom** de Mar Servià

Freedom, the call of the wild,
A spirit unchained, an untamed child,
A force that flows through heart and soul,
A power that makes us feel whole.

It's the wind in our hair and the sun on our face,
The ability to choose our own path and pace,
The right to speak our mind and be who we are,
Without fear of judgement or prejudice's scar.

It's the courage to stand up for what we believe,
To fight for justice and not to deceive,
To embrace our differences and celebrate diversity,
To live our lives with passion and purity.

Freedom is the power to love and be loved,
To pursue our dreams and soar above,
To dance in the rain and run in the fields,
To live in the moment and be healed.

It's the sound of laughter and the joy of a smile,
The beauty of nature, even just for a while,
It's the beating heart and the endless soul,
The call of the wild, the untamed goal.

So embrace your freedom, with heart and soul,
For it's the greatest gift, it makes you whole,
With every breath, every step, every beat,
The freedom of life, an endless treat.

Accèsit: **The Silent Truth** de Mar Servià

In the silence of the night,
When the stars shine ever bright,
My thoughts drift to a place unknown,
To a place where I'll eventually roam.

Death, the eternal mystery,
The one truth that's always with me,
A shadow that never leaves my side,
A reminder that life is a fleeting ride.

It comes to us all, young or old,
The final chapter, the story told,
Leaving behind memories and tears,
A life's journey, marked by years.

Some say it's a release, a welcome end,
Others fear it, their hearts cannot bend,
But whatever our beliefs may be,
Death is the one certainty we cannot flee.

So let us embrace it, with courage and grace,
Accepting its inevitability, and its place,
Let us live life to the fullest each day,
For death may come, but it cannot take away,

The love, the joy, the memories we make,
The impact we leave, the difference we stake,
For though death may mark the end of our days,
Our legacy lives on, in many ways.

Batxillerat

1r premi: **Rovaniemi: A Winter Paradise** d'Ibrahim Taybi

Rovaniemi, a winter wonderland
Where the snow blankets the land
The Northern Lights dance in the sky
A sight so breathtaking, it makes you sigh

In Lapland, the reindeer roam
A reminder of Santa's home
The huskies howl, eager to run
A thrilling ride, under the sun

The air is crisp, the silence loud
A peacefulness, that's profound
The trees stand tall, their branches white
A sight so serene, it's a delight

The town is small, but full of charm
A friendly place, that won't do you harm
The locals share their culture with pride
A warm welcome, that cannot be denied

In Rovaniemi, you can ski and sled
Or visit Santa Claus, it's said
The Arctic Circle, a place to cross
A moment you won't forget or loss

Rovaniemi, a winter paradise
A destination, that's beyond nice
A place to make memories, so dear
A destination, that's worth the cheer

Accèsit: **What Made me Alive** de Laia Bertrán

I'm in this place that
inspires me,
that hugs me
and makes me happy,

my heart beat
when I see
they intersect,
we look and feel
all the love we need.

They're my family,
the magic of being here
to enjoy them every instant
to feel and embrace them.

They are my peace,
my love,
a safe place,
and it's hard to find them.

Around full
of flowers
with a yellow color.

I consider
them
like humans.

They come with me
and I can get into it
about and be able to run far.

I can feel the skin,
his black coat
and his belly

what makes it possible
to be about it.

They've helped me out
to grow
and they
made me keep going
under rotten flowers
that I was.

Without a doubt
my horses are my light.

English. Narrativa

1r cicle d'ESO

1r premi: **The Shoop Problem** de Guillem Subirats

Hence upon a time, two friends were writing (or at least were trying to) a text for a contest from their middle school, but they didn't know what to write, the thing went something like this:

-OK, so... what do we write about?

-I dunno, bro.

-We could write about climate change?

-Nah... there's lots of people writing about that, we could talk about... Yes! About the poor sheep!

-What about them?

-Well, listen, a single moose, some meese; a single goose, some geese; a single mouse, some mice. But then, you don't say "a single shoop, some sheep", do you?

-Oh, I see! Then let's start! – That was how they decided what to write – So how do we start?

-Erm... We could start with something like "Poor sheep, why did this happen to them? Alas, the sheep had to be different. Why is there a sheep? Not a shoop, like the rest of animals, like the moose?"

-Good idea Mr. Shakespeare! –Then he wrote that on the computer while mumbling

-Haha, thanks!

-We could then continue with: "If you look at the rest of the animals, you may see. The sheep, so alone, it's so sad to me."

-Now who is Mr. Shakespeare? – Then they continued to get ideas till they got a long, long text, just complaining about why the man made the sheep special. Here you've just got the beginning of their story:

"Poor sheep, why did this happen to them? Alas, the sheep had to be different. Why is there a sheep? Not a shoop, like the rest of animals, like the moose? If

you look at the rest of the animals, you may see. The sheep, so alone, it's so sad to me.

You see some meese, you see a moose, you see some geese, you see a goose, you see some mice, you see a mouse, you see some sheep, but suddenly... you see a sheep...? Why can't we see a shoop?

Maybe, if they knew their problem, they would complain, together with the fish and deer.

Animals have many ways to distinguish between singular and plural:

Some animals just add an "s" at the end of their name to be plural, like ducks and a duck.

Animals that have an "s" at the end add "es", like octopuses and an octopus.

Animals that end with consonants and then "y" change the "y" with "ies", like huskies and a husky.

And finally, some animals are the same singular as plural, like the poor, poor, sheep.

"And that's all, folks!"

Accèsit: **The Diamond** de Fatu Fall

I'm Noah and I'm enjoying my new life. All these things started when my friends and I went to President Smith's party to steal the diamond which was inside of the safe in the room of the President.

We want the diamond to buy food, clothes and a beautiful house for the children of our village of Mexico. We were very poor and we asked the president if he could lend us some money for the poor boys and girls but he refused and preferred to invest his money in the party so we stole the most expensive and most precious object.

Alice, Hasley and I have been best friends since we were ten years old. Nick is my boyfriend and Luke is Hasley's boyfriend. Together we stole the diamond.

We spent all the little money we had on five guns to protect us and gala clothes to go unnoticed

When we arrived at the party, we connected the walkie talkies that our parents gave us to play when we were young. Hasley and Luke went to watch the guards and President Smith. Alice, Nick and I went to the room where the diamonds were. We went slowly because we didn't want them to think that we were doing something strange. When we were very near the President's room we saw a guard. I almost screamed in rage because we were reaching our goal. Nick and Alice were just like me. Nick started walking towards the guard. Alice and I didn't know what we could do and what Nick was doing. Suddenly Nick knocked over the guard and took off the intercom so that he couldn't notify the other

guards. While Nick was beating the guard, we entered the President's room. We saw the safe next to the President's bed. On the safe there was a yellow paper where the word love was written. We think that love was the password to open the safe but the safe only had numbers to put the password. We didn't know what we would do now so we called Hasley and Luke. They didn't know what we could do and they put more pressure on us because they said that people were starting to leave and that the President would not take more than twenty minutes to go to his room. Alice and I were very stressed and we didn't know what to do. Alice began to shake with nerves and suddenly dropped the paper. At that moment I had an idea. I put the numbers three, four, zero and seven and the safe opened. Alice shouted with joy but luckily nobody heard us. Alice asked me how I guessed and told her that when she dropped the paper I saw the word upside down and the letters looked like the numbers three, four, zero and seven and I tried to put it in the safe.

When we took the diamond we put a fake diamond in the safe and we left the room. We put all the things in their places. We went to search for Nick and we told the guard that he was drunk so the guard forgave Nick. We left the party with Hasley and Luke very happy without worries.

Three months have passed and the president has not noticed the theft. We all live very well and now at last the boys and girls of the village are happy, thanks to us, well, and the diamond.

2n cicle d'ESO

1r premi: **Neil and Me** d'Irene Pastor

Neil is almost eleven years old. It's weird how time flies by, and we don't even realize it. I still remember the day that he was born. I remember it because that's the day I started living too. My name is Cucumber, by the way. Neil named me that way when he was only 4 years old. He used to talk to me for hours. He explained to me that he wanted to be an astronaut when he grew up, and he also stole cookies for me once! Her mother accused him of stealing the cookies for him, but I swear, the cookies were for me. Since that day, he never gave me cookies again.

I want to go back to those days when we went nearby the sea and we just built sandcastles. He talked to me about stars, about planets, about a dude named Nicholas Copernicus (what a weird name, by the way), and about the moon. He was fascinated by the

moon. He had an obsession with this whitish satellite. He said to me that one day, he was going to walk on the moon. But he told me that he didn't feel sure about it. In comparison, I believed in him 100%.

He used to explain to me how a guy in his school, whose name was Mark, was treating him badly. Mark mocked him because one day Neil told the whole class that he wanted to be an astronaut instead of a footballer or a teacher. Mark, laughed at him and told him he was an asshole. At that moment, Neil didn't know what to say. He left the class and went to the bathroom to turn to me. He was sobbing like a baby, bawling his eyes out, and his tears could've easily created a new river. The only thing I could do is hug him until the end of the time. Little by little, his tears changed into a smiley face. Once he was leaving the bathroom, he turned around at me and stared at me. With a sincere smile, he said: "I wish you were real". And at that moment, I truly wished that as hard as him.

Neil is getting older every day. We seldom go to the beach to build sandcastles. This guy named Mark is now his best friend. I'm always around him, but I feel invisible. I feel like, minute by minute, day by day, I slowly disappear. He doesn't talk to me; I have to come to him. he now hangs out with other girls and he hugs and kisses them. He doesn't talk about those buds with weirdo names. He doesn't talk about the stars. He barely comments on things about the beautiful moon. But I do know Neil. More than that stupid Mark. Even more than his own mother or father. I know that on the inside, he's still the kid that talked about the universe with enthusiasm, and felt thrilled when he went camping and watched the stars in the middle of the silent and dark night. The only thing that has changed is that he isn't a kid anymore. I need to accept it. Seeing Neil growing up, is like having a sword stabbed in your chest, because is also observing how, every day that passes by, Neil is forgetting me more and more.

There will be one day that I won't exist. Neil used to make me silly promises. He always did that. He promised me that there wouldn't be anyone that would keep him further from me. He also said to me things like I was the only best friend that he would ever have and that I wouldn't disappear from his life. It turns out that all those twinkie promises were lies. Every day, I feel more distant. I feel like I'm fading and that's the disadvantage of being an imaginary friend, I tell myself. When children grow up, children forget you. They don't have time to focus on a person who doesn't even exist. we become extinct and no one ever hears from us again.

I've always believed in Neil. I always had faith that he would achieve everything he set out to do. I guess a part of me thought that Neil would stay with me forever. As always, that never happens. I know he will forget me, and he already is. but I also know that when he steps on his moon and walks among the stars, he will look up and smile. He will remember me. I guarantee he will remember the name of Cucumber. Because, in the end, we are all still kids inside.

Accèsit: **Poisoned Promises** de Miriam Fellah

Tears roll down her face, noticing Jagger's touch on her back, she remembered the event that completely destroyed her life years ago.

Abbie was in the middle of the floor dancing frantically to the rhythm of the music, but she had been uncomfortable for a while by the presence of a boy who did not take his eyes off her. He tried to approach her a couple of times to dance, but due to her evasiveness, he decided to sit down close to her observing her movements.

When Abbie went to the bathroom, he followed her. Noticing the presence of that boy, she panicked and began to babble. He began to touch her, lifting her dress little by little, cornering her to achieve his goal, leaving her badly injured on the floor, reclined on the tiles bleeding.

Three years had passed since that event, but now her fear returned to her life, knowing that by law his sentence had been reduced, and he would soon be released from prison.

She felt defenseless, unprotected, and in a certain way betrayed, seeing that on every newscast several politicians boast of their achievements to defend women's rights

Where are those promises and speeches? All that paraphernalia had been useless, any of these days criminals could be found prowling, looking for new prey encouraged by our society that flock to the demonstrations with posters.

Today we are talking about Abbie, one of the many women who will live a life marked by an event that silently adds more and more victims.

Batxillerat

1r premi: **Helpless Hope** de Clàudia Ferrezuelo

She was looking at me, with those big round eyes, waiting for me to say something, or maybe trying to speak for herself. I tried to smile at her, just to show

her kindness, just so she wouldn't feel so lonely, because I knew how it felt to be surrounded by people and yet, be so alone. I tried to smile at her, but I couldn't, my face wasn't responding, my lips weren't moving, probably because they were too tired after smiling at all these people that didn't deserve it, that didn't even try to smile back.

Her eyes were still shining, mine were already dull. All hope for me was gone, yet maybe there was still time to save her. I wish I could tell her that everything was going to be alright, that she only had to put herself before others and be patient. Time can cure if it is spent correctly, and sometimes, it is the only way we have.

The underground kept going, like nothing happened outside of the tube. Life seemed to freeze and only became alive for a short period of time when the transport opened its doors at each stop. She disappeared from time to time, when someone tall enough sat in front of her and covered her up, but she always returned when the intruder had to go. The underground line was long, but my stop was approaching, or were we the ones going towards it? I couldn't tell, even if I cared; I was too absorbed watching her while she was watching me. Time was running out for us, and it went so fast, but so slow at the same time. Two more stops. That was my last chance to tell her, to warn her. I gathered up enough courage to open my mouth, but shut it up immediately, as I saw her opening her too. What kind of joke was that? Or was it pure coincidence that we had tried to speak at the same time? It didn't matter anymore, I had to get off at the next stop. I stood up from my seat, and she did too. I still had a few seconds before the vehicle entered the station, so I walked towards her, just to realize that the girl in front of me, the girl that had been gazing at me while I had been staring at her, was no one but my own reflection.

Before I knew, I heard the doors opening, turning me back from my thoughts to real life. I gave her one last sideways glance before exiting the underground, not without a slight stabbing pain in my heart.

Accèssit: **Jana, Oriol and Eric Trying to Stop Climate Change** d'Ibrahim Taybi

Jana, Oriol, and Eric had been friends since they were kids. They grew up in a small village in Catalonia, Spain. They went to the same school and spent most of their time together. Jana was a smart and ambitious girl, Oriol was the funny one, and Eric was

the athletic one. They were a perfect trio, always supporting each other.

One day, Jana came up with an idea. She had been reading a lot about climate change and how it was affecting the world. She was concerned and wanted to do something about it. She shared her thoughts with Oriol and Eric, and they were on board.

They decided to organize a campaign to raise awareness about climate change in their village. They called it "Green Village" and started planning everything. Jana was in charge of the research and the data collection, Oriol was in charge of the creative part, and Eric was in charge of the logistics.

Jana spent hours researching and collecting data about climate change. She wanted to make sure that everything they said was accurate and convincing. Oriol came up with a logo and a slogan for the campaign. It was a green tree with the words "Save the Planet" written in bold letters. Eric rented a sound system and a tent for the event.

On the day of the event, they set up everything in the town square. They had posters, flyers, and even a booth where people could ask questions about climate change. Jana gave a speech about the dangers of climate change and how everyone could make a difference. Oriol made a short video that they projected on a screen. It was a compilation of footage from around the world showing the effects of climate change.

People started gathering around the booth, asking questions, and showing their support. Jana, Oriol, and Eric were thrilled. They felt like they were making a difference, even if it was just in their small village. They gave out flyers and posters and talked to as many people as they could.

After the event, they were exhausted but happy. They had received a lot of positive feedback and even some donations. They decided to use the money to plant trees in the village. They organized a tree-planting event and invited everyone to participate. It was a great success, and they ended up planting more than 50 trees.

Jana, Oriol, and Eric learned a lot from their experience. They realized that they could make a difference, no matter how small it may seem. They were determined to continue their campaign and make their village a greener place. They hoped that their campaign would inspire others to take action and make a difference too.

Français. Poesia

Primer cicle d'ESO

Accèsit: **Profiter** de Fatima Fellah

Profitez de chaque instant de votre vie.
Parce que vous pouvez le perdre sans le prévoir.
Au lieu de vous soucier de choses insignifiantes,
profitez davantage de votre quotidien.
Profitez avec la famille et les amis.
Ces moments parfois insignifiants mais qui
remplissent votre cœur. Faites ressortir le positif
dans n'importe quelle situation et ne pensez jamais
au négatif.
Il y en a un de la vie et c'est en profiter.

Segon cicle d'ESO

1r premi: **Inconditionnel** d'Irene Pastor

Il n'y a pas un amour si inconditionnel,
Comme celui de une grand-mère.
Tous les jours je pense à elle,
Et les mémoires me reviennent

Quand tu me disais,
Des choses sur mes beaux cheveux,
Quand tu chantaies des chansons,
Si gaiement pendant toutes les saisons.

Le temps pour moi ne passe pas,
Tu es comme une meilleure amie pour moi,
Aujourd'hui et toujours,
Jusqu'à la fin de nos jours.

Toutes les promenades,
Se baladant et parlant,
Pendant que le temps passait,
C'est fort comment on l'ignorait.

J'ai peur de que tu partes.
Je me demande,
Es que je pourrais vivre sans toi?
Sans tes câlins et tes conseils,
Ton sourire et tes gestes,
Sans l'essence de toi-même.

Si quelque chose t'arrive,
Bien sûr je serais triste,
Mais contente de t'avoir connu,
D'avoir partagé des tas de moments,
Car l'amour à ma grand-mère
Ne change pas, il est inconditionnel.

Accèsit: **Amour** d'Emma Roca

Je n'étais pas là
le jour où il est partie
je n'étais pas là
et je n'ai pas pu
la serrer dans mes bras
une dernière foie
et lui dire
à quel point je l'aimais
qu'il était tout
ce que j'avais
et que dans son dernier souffle
avec il j'étais très heureuse.

Batxillerat

1r premi: **Interlude d'Ivresse** d'Isaac saltó

Je contemple la vague venir,
Si douce, si docile
puis colère et puis rage en même temps
toi, promesse, moi, ivresse,

Mes yeux ivrognes de l'élixir de ta voix se
demandent,
où sont tes bisous humides et guérissantes,
peut-être entre les ecchymoses et les espoirs si
récents
d'un amour qui s'évanouit comme la vague qui
s'empare de la mer,

J'sais pas c'est quoi, j'sais pas où ça ira
Qu'est ce qui fait qu'on se plaît, de nos mots à nos
fesses?
C'est toi, c'est moi? C'est le péché grevé dans notre
chair
Voilà quand tu respire, c'est comme une promesse

Tu pourras boire là sur mes lèvres le désir de retenir
la nuit
Jamais plus le jour ne se lèvera pour ne pas déranger
nos cris
J'inventerai entre les courbes des îles pour te
réfugier
Quand trop en cage il te faudra reprendre ta liberté

J'ai ouvert mes yeux ce matin et tu étais déjà parti
Les rideaux volent en dessin Sur mes murs blancs
un peu jaunis
Comme un soupir, tu as filé Au beau milieu de notre
nuit

Vers quels bras t'es-tu envolé Vers quelle nouvelle
rêverie?

Je ferme ces yeux déjà crevés,
Je ressens le battement d'un cœur maltraité,
Besoin de toi, besoin de rien
Ephéméride, interlude de l'ivresse

Français. Narrativa

Primer cicle d'ESO

1r premi: **Un message insolite** de Fàtima Fellah

Aujourd'hui, mon réveil s'est déclenché à 8h30. J'ai vu le téléphone sur la table de chevet et j'ai été tenté de le prendre et de vérifier les nouveaux messages, mais j'ai hésité et je ne l'ai pas fait. Je me suis levé et je suis allé à la salle de bain. Je m'habillai du mieux que je pus et attrapai mon sac à dos. Je mange le sandwich que ma mère m'a préparé. Je prends mon portable et je sort de la maison. J'arrive juste à l'arrêt et monte dans le bus. Je m'assieds sur un siège vide et j'allume le téléphone. Je regarde les messages et parmi chacun d'eux il y en a un différent de chaque jour:

"Tu ne me connais probablement pas mais ces jours-ci, je voulais être honnête avec moi-même et te dire qu'en ce moment tu es la personne la plus importante de ma vie. Chaque fois que je te vois dans la cour, je veux aller vers toi et te dire que je t'aime plus que n'importe qui d'autre dans ce monde. Chaque fois que je pense à toi, j'ai envie de pleurer et je me sens coupable de ne pas avoir eu le courage de te parler ce matin. Mes amis me disent de te parler sur les réseaux sociaux, mais ils ne ressentent ni ne pensent ce que je ressens et pense. Une simple follower à toi qui a peur d'être rejetée si elle t'envoie un message, même pas un "bonjour", car je pense que ce serait mal d'être aussi simple. On se voit presque toujours dans la cour sans que tu saches l'amour caché que j'ai pour toi. Vous êtes la solution à mes problèmes. La première fois que je t'ai vu, tes yeux noirs m'ont frappé et je ne pouvais pas les oublier. Tous les jours je te voyais à l'heure de la cour de récréation avec tes amis et je me disais : << aujourd'hui tu dois lui envoyer un message >>. Mais finalement il est rentré à la maison et ne t'a pas envoyé de message. Mais aujourd'hui je l'ai fait parce que je n'en pouvais plus. Je pense à toi tous les jours. Je ne peux pas enlever tes yeux ou ton regard de ma tête. Chaque matin, je pense à écrire bonjour dans un message pour vous et c'est parce que chaque fois que je me lève, ma première pensée est vous.

Mais aujourd'hui je t'écris enfin car je n'arrive plus à retenir le sentiment que j'ai dans mon cœur et qui a fait son chemin à la surface. J'espère que ce n'était pas une erreur de vous envoyer ce message."

Tout était très étrange. J'ai lu le message 3 fois avant d'arriver au lycée. Cette fille avait commencé à me suivre sur Instagram il y a 3 jours. Je la suivais aussi sans

savoir qui elle était et sans lui accorder d'importance. Dans l'ensemble, je l'ai trouvé trop surréaliste. J'ai soudainement remarqué ce sentiment qui tentait d'entrer dans votre cœur sans votre permission. Pour la première fois, j'ai ressenti le sentiment que quelqu'un vous aime et vous considère comme la personne la plus importante de son monde.

J'ai décidé de lui répondre. Et c'est ainsi que notre amitié a commencé. Ou peut-être autre chose.

Accèsit: **Le voyage à Écosse** de Mar Artal

Elle s'appelle Mariona. Elle a seize ans et elle va à l'école. De temps en temps, elle visite sa famille à Paris. Le week-end, elle aide les aînés. Elle habite au Brésil. Sa peau est de couleur café. Mariona aime la terre de sa famille, mais elle aime Dídac, un garçon de dix-huit ans. Quand il voit Mariona, il rougit.

Ses amis sont Guillem, un garçon de dix-sept ans, il aime le handball, et Jana une fille de dix-neuf ans. Les quatre amis voyagent dans le monde entier. Pour l'Europe, l'Asie, l'Amérique, l'Afrique et l'Océanie. Cette année des amis visitent l'Écosse, le pays est vert et soutenable.

Quand Mariona arrive, elle visite la capitale, Édimbourg. Là, elle voit un monstre, il est violet et bleu. Les yeux grands et bas. Les gens courent et crient. Le monstre s'approche de Mariona et Dídac cour en direction de Mariona mais le monstre commencer à pleurer. Mariona le prend dans ses bras et le monstre arrête de pleurer.

Un an après Mariona, Dídac et le monstre reviennent au Brésil et le portent à la maison des animaux étranges. Là, le monstre vit tranquillement.

Finalement, Mariona et Dídac vont pouvoir avoir une vie heureuse

Segon cicle d'ESO

1r premi: **La vie de mes voisins (la mienne)** d'Irene Pastor

Maman n'aime pas ma maison. Toujours elle se lamente que mes voisins sont ennuyants et à la fois gênants. Elle dit tout le temps que Camille, la dame d'en haut

est une peste qui ne sait pas s'occuper de ses enfants. Elle dit toujours que monsieur Agnan ne sait pas avoir une conversation normale. Elle critique continuellement comment madame Ratajowski et madame Chapelle s'assoient devant la maison et elles passent le jour à critiquer les personnes qui passent devant elles. Moi je pense qu'elle se fâche parce que maintenant je vis toute seule et elle ne m'a pas près d'elle. Je le sais, mais je sais aussi qu'elle n'ose pas me le dire. Maman est comme ça, elle essaye de me donner des stupides raisons pour partir de mon petit mais charmant appartement.

J'ai des vues sur les plus belles rues de Paris, et je peux percevoir la Tour Eiffel, si petite à mes yeux. Chaque nuit, au clair de la Lune je m'assois dans mon petit balcon pendant que j'écoute la fête de la femme d'en haut, madame Fernandez. Beaucoup de gens se plaignent de la musique si forte, mais pour moi ça fait que ces petits moments ont plus de vie. C'est mieux de voir un vers la moitié versé que la moitié vide.

Ce que j'aime le plus vivre dans cet immeuble c'est mes voisins. Pendant que maman les critique, moi je leur dirais qu'une vie sans eux est une vie plus triste. Madame Fernandez est une femme que toute sa vie elle a vécu à Cuba. Elle partit parce qu'elle voulait être modiste dans la cité de l'amour et la mode. Malheureusement elle ne travaille que dans une petite boutique où elle coud les vêtements déchirés. Chaque jour, je la vois en train de coudre des robes pour ses filles. Elle suit son rêve, même si la vie ne lui a pas donné tout ce qu'elle désirait.

Camille est la voisine de gauche. La pauvre elle a eu une très dure vie, car son fiancé la quitte quand il a su qu'il allait devenir un père. Elle fume des cigarettes pour le stress, et ces deux petits enfants sont adorables. Camille ne vit pas, elle essaye de rendre l'enfance de ces enfants une enfance heureuse et placide. Sa maison est un désastre, elle ne nettoie pas et elle refuse de laver les chambres. Dans son petit chaos, elle essaye de mettre de l'ordre dans sa vie. Quand-même, c'est difficile. Si seulement je pouvais l'aider je le ferais sans me le penser.

Jean a toujours peur. Il vit au deuxième étage, car il dit qu'aux premiers les voleurs rentrent et qu'au sixième tu peux tomber et te mourir. Il ne monte que par les escaliers, il dit que l'ascenseur va le manger. Il n'a pas une amoureuse, car il pense que l'amour est trop dangereux. Il dit qu'il a peur de rester seul, mais quand-même il se contredit.

Agnan parle toujours du phare de son père. Il vivait dans une île avec lui, mais quand son père mourra il n'a pas pu y aller, les sentiments étaient très forts. Il

ne fait que parler de ça. Moi je l'écoute, j'aime sentir l'amour qu'il a pour la mer, les poissons et son père. Il vit au passé, Agnan.

Madame Ratajowski et madame Chapelle sont amies depuis l'école. Elles se connaissent depuis 72 ans. Les deux ont beaucoup vécu. Ces enfants ne leur parlent pas, et les pauvres se sentent seuls, sans personne à leur côté. Quand je passe devant leur banc, elles me posent des questions sur ma vie et de mon travail. Les deux vivent des vies qui ne sont plus les siennes, mais celles des autres.

Chaque voisin à moi a des qualités. Je pourrais penser malheureusement d'eux, mais, comment le faire ? J'aime les défauts qui perfectionnent mes voisins. J'aime les écouter, et apprendre d'eux. Ils me montrent chaque jour, chaque nuit, que la vie peut se compliquer, il faut s'en rire, pleurer et observer que en fin de compte, la vie n'est qu'une bougie qu'on doit maintenir, car oui, de fois on s'éteint, de fois on s'allume avec intensité, mais la vie de la bougie continue. La vie est une attraction, on ne sait pas que va nous arriver. On a que le présent, et on doit en profiter, avant que le temps ne passe. Se faire grand est difficile, mais une longue vie entraîne de longues souffrances.

Accèsit: **Tourner la page** de Miriam Fellah

Je me lève encore la nuit pour relire nos conversations, pour voir nos photos, des photos qui me ramènent à des moments où nous étions encore ensemble, des après-midi où nous nous promenions et finissions de la même manière enveloppés de rires et de halètements.

Aujourd'hui, une infime partie de moi voulait t'écrire à nouveau, juste pour voir si tu es toujours là, si tu ressens toujours quelque chose, mais j'ai reculé. Je mentirais si je te disais que tu ne me manques pas, que je ne veux pas que tu reviennes dans ma vie, mais je sais que si je me remets dans cette situation, ça me fera encore plus mal. La vérité est que je ne peux pas continuer à chercher quelqu'un qui ne se soucie plus de moi. Je dis "plus" parce que je sais qu'avant nous étions faits l'un pour l'autre, mais il est arrivé un moment où cette étincelle s'est estompée, il n'y avait plus de raison.

Je préfère garder le bon côté de notre relation, des petits souvenirs que je vois de plus en plus flous. Avec toi j'ai appris ce que c'est que de se sentir vraiment à l'aise avec une personne, ce que ça veut dire de partager une vie, un espace, plus qu'une maison, un chez-soi, mais après que chacun suive son chemin, j'ai compris que je devais vraiment pouvoir

être heureux seule, sans avoir besoin de dépendre de personne, sans se sentir lié, simplement accompagné. Cela m'a fait apprendre à me valoriser davantage, à laisser progressivement derrière moi toutes mes insécurités et à apprendre qu'il ne faut pas forcer les choses, et que donner du temps au temps est la meilleure option.

Peut-être que vous étiez la personne mais pas le moment, ou peut-être que nous n'étions pas aussi parfaits que nous le pensions et que c'était une bonne décision de prendre nos distances.

Je sais que je tournerai la page, je ne saurais vous dire quand, mais le fait d'avoir pu écrire ceci me rend un peu plus libre. Te souviens-tu que tu m'as toujours dit que je devais voler, sortir de la carapace dans laquelle j'étais coincé? J'essaie, si tu étais là je pense que tu serais fier de moi, de mes petits pas, qui me permettent de me découvrir davantage chaque jour.

Je garderai cela avec les doux instants immortalisés que j'ai avec toi, pour me rappeler que je suis assez, et que la seule personne dont j'ai vraiment besoin et dont je dépends est moi-même, étant ainsi mon soutien le plus fort, à qui je ne peux rien cacher ...

Batxillerat

1r premi: **Ma Madeleine de Proust** d'Aitana Franco

Aujourd'hui, j'ai enfin décidé de ranger ma chambre sur les ordres de ma maman. C'est vrai que c'était un peu en désordre, mais c'est toujours la même chose! Je la range et quelques jours après, tout est sens dessus dessous. Entre les boîtes de mon placard, j'ai trouvé mes shorts. Ils sont trop petits pour moi maintenant mais ils ont une histoire.

Il y a trois ans, maman m'a envoyée au village de ma mamie pour passer l'été. Elle disait que ça serait très enrichissant pour moi et que je m'amuserais là-bas. J'étais très fâchée contre elle! Je ne comprenais pas pourquoi je ne pouvais pas aller à la plage avec mes amies ou simplement rester chez moi avec mes parents. Mais tout le monde sait que les choses que maman dit sont des choses qui ne se discutent pas. Alors, après avoir dit au revoir à mes amies et mon papa avec les larmes aux yeux, je suis montée dans le train. J'étais tellement en colère contre ma mère que je ne lui ai même pas dit au revoir.

Le voyage était insupportable! Je ne sais pas combien d'heures j'ai passées dans ce train train mais ça a été plus long qu'un jour sans fin. Après, j'ai pris un taxi jusqu'en ville. Je ne sais même pas comment s'appelle le village, peut-être qu'il n'a pas de nom du tout. À mon grand étonnement, quand j'y suis arrivée j'ai découvert qu'il n'y avait pas de réseau, mais c'est

normal, c'était littéralement perdu je ne sais où! En plus, il faisait très chaud! Horreur! Comme tu peux l'imaginer, je n'étais pas très contente.

Quand je suis arrivée, ma mamie m'a fait un câlin rapide et elle m'a montré la petite maison et ma chambre. Je ne la connaissais pas beaucoup, ma mamie. Je ne l'avais pas vue depuis très longtemps et je ne me souvenais de rien. Elle m'avait préparé un dîner délicieux, mais j'étais trop énervée pour lui dire (le reconnaître). Après avoir mangé, en rangeant mes affaires, j'ai entendu quelqu'un sonner et ma mamie lui ouvrir la porte. Alors, une fille de plus ou moins mon âge est entrée dans la salle et elle m'a fait un câlin très fort, deux bisous et m'a dit qu'elle était très contente de me connaître enfin! Elle s'appelait Claudine et semblait très sympa. Je lui souris faiblement et après, elle m'a traînée dans la rue pour me présenter aux autres enfants. Il y avait six autres enfants et aucun d'entre eux n'avait son portable avec lui. Claudine m'a dit qu'il n'y avait pas de réseau ici et que c'était inutile d'utiliser le portable parce qu'être tous ensemble était plus amusant. À ce moment-là, j'étais très

fâchée contre ma maman et je ne pouvais même pas l'appeler pour m'en plaindre et la supplier de me laisser partir pour retourner chez moi. Vraiment dommage! En plus, mes vêtements étaient très différents. Dans ma ville, je porte toujours des shorts, des tops et tout ça, mais là les enfants s'habillaient de manière plus formelle. Je suis sûre que tout le monde pensait que je m'habillais vraiment bizarrement mais personne n'a rien dit. En arrivant à la maison, il était très tard. Ma mamie m'a expliqué que Claudine était la petite-fille de sa bonne amie Simone. J'ai souri et je suis allée dans ma chambre dormir.

Le matin, le réveil a sonné très tôt. Quand j'ai ouvert les yeux, ma mamie était là, avec des vêtements qui, selon elle, seraient "plus appropriés". Elle m'a dit que je ne pouvais pas m'habiller avec des shorts, et que les gens parlaient de moi pour ça. Je n'étais pas du tout d'accord avec ça: je peux m'habiller comme je veux! J'ai hurlé que je ferais ce que je voulais et que si je voulais porter des shorts je les porterais, alors elle a répondu que c'était inadmissible qu'une fille porte ce type de vêtements. Elle m'a dit que je devais lui obéir et elle a pris mes shorts et les a gardés dans une armoire fermée à clé. Claudine a sonné à la porte pour venir me chercher et je n'ai pas pu faire autrement que m'habiller avec une jupe hideuse et un T-shirt. Au début, c'était très inconfortable mais peu à peu, je m'y habituais. Claudine m'a dit que j'étais très jolie et que la jupe lui appartenait et que je pouvais emprunter tout ce que je voulais de son placard. Elle

était vraiment sympa. Quand je me suis couchée, j'ai réalisé que la journée était passée très vite. J'ai pris mon portable pour essayer de trouver du réseau mais à l'évidence, c'était en vain. Alors j'ai pensé: « il reste seulement 35 jours et tout sera fini, je retournerai chez moi, avec mes amis, mes shorts et ma famille », et je me suis endormie.

Quand je me suis réveillée le lendemain, ma mamie m'avait préparé un sandwich et elle m'a dit d'aller chez Claudine pour m'habiller. Je lui ai dit que non, que je n'aimais pas ses vêtements mais elle m'a dit que je ferais mieux d'y aller vite. Je l'ai écoutée parce qu'elle est un peu effrayante parfois. Claudine m'a expliqué qu'on allait passer la journée à la rivière avec les autres et que ça allait être amusant. J'ai pris la robe la moins horrible que j'ai trouvée et je suis allée chez moi prendre mon bikini. Nous sommes allés à la rivière tous ensemble, ça n'était pas loin du village. Les enfants m'ont posé des questions, et je leur ai parlé de moi: "j'ai deux chats, j'habite dans une ville qui s'appelle Lleida..." Tout ça. Quand nous sommes arrivés, j'ai découvert que mon bikini était aussi inapproprié. Les filles portaient des maillots de bain et moi,

je portais mon petit bikini. Alors, j'ai couru à l'eau très vite pour me couvrir, mais à ma grande surprise, l'eau était très froide! Tout le monde a rigolé et moi aussi, pour la première fois depuis mon arrivée dans ce village. Je me suis habillée pour manger parce que je me sentais observée par les autres. À la fin de la journée, nous sommes retournés au village pour nous coucher. Ma mamie était fâchée parce qu'elle ne comprenait pas ce que je faisais avec ce minuscule bikini et elle n'arrêtait de me demander si j'étais folle. Je l'ai beaucoup détestée à ce moment-là. Tu devines qu'on ne s'aimait pas beaucoup elle et moi.

Mais au cours de l'été, j'ai appris à connaître ma mamie et à l'aimer petit à petit. Elle me cuisinait mes plats préférés et elle m'a rendu mes shorts à condition que je les porte avec un T-shirt de Claudine. Ce n'était pas grand-chose, mais c'était déjà ça. Je me suis rapprochée des autres enfants mais je me suis surtout rapprochée de Claudine. Elle et moi, on s'entendait bien. On allait ensemble au champ, on parlait d'un tas de choses et elle m'a appris à cuisiner de délicieux desserts.

On peut dire que, finalement, l'expérience n'était pas aussi terrible que je ne le croyais au début. Mais ne le dit pas à ma maman, elle croit que c'était normal, je n'ai jamais voulu lui donner la satisfaction d'avoir raison.

Claudine, un après-midi, m'a emmenée chez elle pour faire des bracelets. Elle m'a montré comment les

faire et chacune en a fait un pour l'autre. J'aime celui qu'elle m'a fait, en fait, je le porte encore. Elle m'a demandé si je passais un bon moment et je lui ai dit que oui, que maintenant, tout allait mieux avec ma mamie. Je lui ai dit que j'étais très contente d'être son amie. Elle m'a dit que je lui manquerais et qu'elle espérait me revoir l'été suivant. J'ai pensé à mes amis et j'ai pensé que peut-être, je pourrais venir quelques jours.

Finalement, la dernière nuit au village est arrivée plus vite que prévu et j'étais vraiment triste. Je n'aurais jamais imaginé passer un si bon moment et que Claudine allait me manquer. Peut-être que ma mamie aussi me manquerait. Le matin, j'ai fait mes bagages et Claudine et ma mamie m'ont accompagnée jusqu'au taxi. Je tenais très fort la main de Claudine et j'ai même remercié ma mamie doucement à l'oreille.

Maintenant, avec mes shorts dans les mains, je pense à ma mamie. Elle est morte peu de temps après mon départ, d'une crise cardiaque. Je n'ai jamais revu Claudine, mais je conserve toujours mon bracelet et les shorts de cet été. C'est un souvenir doux-amer.

Text teatral**Batxillerat**1r premi: **Sense un t'estimo** de Martí Cobo

Entra Noah ofuscat, nerviós, donant voltes. Remugant. Entra també una persona a l'esquerra (persona 1) i una altra a la dreta (persona 2), plantats, rectes. Sempre que parlen aquestes persones, Noah els mirarà. Noah està enfadat. Amb ràbia, impulsivament pega cops i tira un gerro al terra. Es queda a la meitat de l'escenari, on hi ha un focus, palplantat, i respirant fort.

Sona la música.

NOAH (música - 0:13): Què és el que faig malament?

PERSONA 1: Tot

PERSONA 2: Res

NOAH: Porto tota la vida demanant un maleït mínim d'atenció, però és que mai, MAI el rebo!

PERSONA 1: És que no t'estimen

PERSONA 2: Tenen feina, ho fan per tu

Persones 1 i 2 comencen a donar voltes al voltant de Noah lentament, rodones grans i es van tancant més a mesura que passen els segons.

NOAH (música - 0:27): Sempre m'han explicat que amb els diners ho pots tenir tot... però jo mai he sortit d'aquesta merda de mansió! No se que es tenir amics, ni se que es anar a l'escola, ni se que es rebre l'amor dels teus pares! L'únic que jo demano és un simple "T'estimo", o un petó de bona nit, però no, l'únic que tinc és un criat a qui no li veig el pèl!

PERSONA 1: Normal, qui voldria.

PERSONA 2: Estàs exagerant

NOAH: Els diners no són tot, no ho són (*acotxant-se mentre els dos que fan voltes se li atansen del tot i s'abracen tancant-lo*), els diners no són tot...(s'obren i s'aparten donant voltes entorn a ell fins col·locar-se darrera seu 0:57)

ELS DINERS NO HO SON TOT!

Entren dues persones més i es col·loquen darrera de Noah, juntament amb les altres dues que ja eren a l'escenari.

Inici corporal.

NOAH (Música - 1:01): Des del dia que vaig néixer, em van destinar a ser ningú. No veia mai als meus pares, mai tenien temps d'estar amb mi, mai han estat per mi. No es van dignar a veure'm, no es van dignar a posar-me a una escola com a qualsevol nen normal, mai m'han deixat sortir de casa! Jo sempre he volgut conèixer món, sempre he volgut ser lliure. Lliure... sí, exacte, sempre he volgut ser lliure! (*camina indecís per*

l'espai, minut 1:28 llença mirada al públic, mirada segura però trista.)

(Cançó música - 1:30)

JO VULL CONÈIXER EL MÓN

JO VULL TAMBÉ, PODER DIR QUE SÓC FELIÇ

TAMBÉ PODER SOMIAR

EN ALGUN LLOC ON NINGÚ EM PUGUI TROBAR

NOAH (música - 2:04): Camino i camino, però sento que rellisco. Les rajoles del saló avui ja no poden aguantar. Ha passat el Jordi, es nota. Miro la trista rajola negra, feta per a ser aixafada, veig el meu reflex en ella; un nen "pijo", res més. Les llàgrimes em cauen i embruten la maleïda rajola, que deixa de brillar amb tot el seu esplendor. La rajola s'apaga, i la meva fe en aquesta miserable vida ho fa amb ella. Miro al cel, miro el terra, però l'únic que hi veig, és soledat, desesperació. L'ànima em demana ajut, em reclama esforç, però no li puc oferir. Si tan sols pogués, si tan sols se'm concedís, si tan sols fos capaç de sentir l'escalfor d'un t'estimo... l'escalfor d'un t'estimo... un t'estimo en el que jo sempre he somiat, un t'estimo que sempre he demanat, un t'estimo que sempre, tota la meua vida he estat esperant. Un t'estimo d'aquells que no controles quan surt, un t'estimo d'aquells que surt del teu interior, com si fos... com si fos una molla de pa que se t'entravessa i que per acte reflex te la treus de dins. L'únic que m'agradaria poder tenir en aquesta vida, el t'estimo real, és l'única cosa que mai podré comprar amb cap xifra econòmica. Un puto t'estimo.

ESCENA: PART CORPORAL

Corporal: 4 persones dempeus darrera de Noah, juntes, amb les mans per darrere de les espatlles, movent-se d'un costat a l'altre amb el ritme de la música, com si el vent les mogués. A mesura que avancen els primers trenta segons, es van tancant en rotllana, fins a fer una pinya, amb els caps junts, movent-se encara d'un costat a l'altre. Quan Noah comença a cantar, la pinya fa moviments. A les dues primeres frases de Noah, han d'entrar i sortir corporalment de la rotllana, però tan sols amb el gest de tirar enrere les espatlles (Frases 1 cap a fora, frase 2 cap a dins). En la frase de "També poder somiar" (frase 3), han de fer el mateix però tirant-se enrere i endavant amb els braços (frase 3 cap a fora, frase 4 cap a dins).

(Segon monòleg). La rotllana es desfà com una bomba, i els participants es desfan cadascú cap a un

lloc diferent. Amb moviments ràpids i àgils, han d'acabar de panxa enlaire a terra, un a cada punta de l'escenari, o als extrems de l'escenari. Des de terra, han d'intentar aixecar-se només amb les mans, com si intentessin aferrar-se a alguna cosa, pujant els braços lentament cap al cel, a mesura que sona la música també pujant el cos (maluc), però sense poder aixecar-se. Cares d'angoixa i insatisfacció des de terra. Quan Noah acaba monòleg, s'estira de panxa enlaire al bell mig de l'escenari, i es queda quiet mentre els altres agafen més ànsia per intentar aferrar-se amb els braços. Quan la música baixa, baixar moviments fins quedar-se estirats de panxa enlaire.

Fosc.

Il·luminació: Focus al mig potent i escenari il·luminat amb una llum més fluixa.

